

«Συνεορτάσωμεν», λοιπόν, «ταῖς φιλεόρτοις
τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον».

Δὲν εἶναι καὶ λιγοστὴ ἡ δωρεά, ἐδῶ πού τὰ λέμε, ἡ ὁποία μᾶς
χαρίζεται κάθε χρόνο αὐτὴ τὴ «σωτήριο νύκτα τῆς ἐγέρσεώς» Του.
Δωρεὰ πάντιμος, ἱερὰ καὶ ὑπέρλαμπρος. Ὅπως ὑπέρλαμπρη εἶναι καὶ ἡ
ἐορτὴ αὐτή. Ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, πού μέσα στὴν ὅλη κατήφεια τῆς
καθημερινότητος καὶ τῆς κάθε ἄλλου εἴδους ἔνδειας, προσφέρει τὴν
φωτεινὴ Της αἰσιοδοξία καὶ γίνεται ὁ ἰσχυρὸς ἀνασχετικὸς παράγοντας,
πού καταλύει κάθε ἀπόγνωση.

Συνάμα κομίζονται κι ὅλες οἱ ξεχωριστὲς εὐωδιὲς τῆς Ἀνοίξεως,
πού μὲ τὰ λαμπρά, πλούσια καὶ φωτοφόρα ἄνθη στολίζει τὴ γιορτὴ,

στολίζει τούς ναούς, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδιά μας. Ποὺ εὐχαρίστως δέχεται καὶ τούτη τὴν προσφορά τῆς κτίσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ Δημιουργοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἱερὸς ὕμνογράφος πολὺ ὀρθὰ γράφει, πὼς ἀπόψε, τὴ λαμπρὴ αὐτὴ γιορτὴ, συνεορτάζουμε. Ὅχι ἀπλᾶ ἐορτάζουμε, ἀλλὰ συνεορτάζουμε μαζὶ μὲ «*ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι*», ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν σύπαντα τὸν κόσμο, ποὺ τὸν ἀπαρτίζει «*ὁ οὐρανὸς τε ἡ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια*». Ἔτσι μέσα στὸν εὐώδη λειμῶνα τῆς ἀνοίξεως ἀνοίγεται ἡ χαρὰ τῆς γιορτῆς. Χαρὰ ποὺ τὴ φωτίζει τὸ «*Χαίρετε*» τοῦ ἀναστημένου Κυρίου πρὸς τὶς Μυροφόρες γυναῖκες, τὶς πρῶτες ποὺ ἔζησαν τὸ ρίγος τοῦ κενοῦ μνημείου καὶ τὴν Ἀγγελικὴ παρουσία μὲ ἐκεῖνο τὸ ἐκρηκτικὸ λόγιο «*Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν*» (Μαρκ. 26, 6).

Αὐτὸ τὸ ἱερὸ ρίγος, λοιπόν, κάθε χρόνο τούτη τὴ μοναδική, ἀνεπανάληπτη καὶ θεοφώτιστη νύχτα μᾶς προσφέρει ἡ Ἐκκλησία. Μᾶς τὸ προσφέρει μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ τὸ βιώσουμε μὲ πίστη, δηλαδή, ἐμπιστοσύνη σ' Ἐκεῖνον ποὺ «*τάς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ὀδυνᾶται*» (Ἠσ. 53, 4). Ἡ γιὰ νὰ ποῦμε τὰ πράγματα μὲ τ'ὄνομά τους, σὲ Ἐκεῖνον ποὺ ἦλθε σιμά μας, ὄχι γιὰ νὰ κρίνει τὸν Κόσμο -ἄρα κι ἐμᾶς-, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσει. (πρβλ. Ἰω. 12, 47) Γι' αὐτὸ κι ὅποιος Τὸν πλησιάσει, Τὸν συναντήσει καὶ γίνεи φίλος Του (βλ. Ἰω. 15, 4), τότε ζεῖ καὶ χαίρεται τὴν ὄντως εἰρήνη. Ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶναι ἡ «*ὄντως εἰρήνη*». Ἀλλωστε μὴν τὸ λησμονοῦμε, πὼς αὐτὴν τὴν εἰρήνη ὅλοι μας ἀναζητοῦμε καὶ γι' αὐτὴν ἀγωνιζόμαστε, ἀγνοώντας, δυστυχῶς, πὼς εἶναι τόσο σιμά μας. Γιατὶ εἶναι τόσο σιμά μας, δίπλα μας θὰ ἔλεγε κανεῖς, ὁ Κύριος, ὅμως οἱ μέριμνες τοῦ βίου, οἱ ποικίλοι περισπασμοὶ μᾶς παραπλανοῦν, ὥστε νὰ μὴν Τὸν βλέπουμε. Ὅπως δὲ βλέπουμε ὅτι αὐτὴν τὴν μοναδικὴ νύχτα, «*χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ*» φάνηκε μὲ τὴν Ἀναστάσῃ Του, γιατί ἄλλοῦ προσανατολιζόμαστε καὶ καταλαβαίνουμε. Κι αὐτὰ εἶναι τόσο ἐφήμερα καὶ ἄχρηστα, ὅπως ἄχρηστη γίνεται ἡ ὅλη μας προσπάθεια νὰ γιορτάσουμε μὲ κοσμικὰ κριτήρια τὸ Πάσχα, χάνοντας γι' ἄλλη μιὰ χρονιὰ τὴ δυνατότητα νὰ διαβοῦμε τὴν ἀδιαφορία μας, ὥστε νὰ Τὸν πλησιάσουμε καὶ νὰ Τὸν δεξιωθοῦμε κατὰ τὴ μεγαλὴ αὐτὴ καὶ τρανὴ ἡμέρα τῆς Ἑγερσεώς Του, γιὰ νὰ

συνεορτάσουμε. Γιατί, μὴν τὸ ξεχνᾶμε πὼς «θανατου ἐορτάζομεν νέκρωσιν.... ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχήν...». Κι αὐτὴ ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἄλλης, τῆς νέας μας βιοτῆς, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουμε, πὼς ἀπὸ Ἐκεῖνον ξεκινάει καὶ σὲ Ἐκεῖνον καταλήγει. Γιατὶ Αὐτὸς εἶναι τὸ «Α καὶ τὸ Ω» (Ἀποκ. 22, 13). Καὶ δὲν εἶναι διόλου ὑπερβολὴ αὐτό, μήτε κάτι τὸ ξεπερασμένο καὶ χωρὶς τὴ σημασίαν του. Γιατὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ὁ «ἐκ τοῦ τάφου ὥραϊος, δικαιοσύνης... ἥλιος», ὁ «πρὸ ἡλίου Ἥλιος», εἶναι ἡ μοναδικὴ αὐθεντικὴ ἐστία φωτὸς στὴ σκοτεινιά πού μᾶς περιβάλλει. Κι αὐτὸ τὸ φῶς, «τὸ ἄχρονον φῶς, [πὺ] ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν», πηγάζει κι ἐφέτος ἀπὸ τὸν Πανάγιον Τάφο καὶ μᾶς προσφέρεται, ὥστε νὰ βηματίσουμε «εὐσεβῶς καὶ φιλοθέως» γιὰ ν' ἀπολαύσουμε θεοφιλῶς «τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως». Καὶ, ἐν τέλει, νὰ συνεορτάσωμεν...

*Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός
Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἀγίου Παντελεήμονος Σκοπέλου
Ἅγιον Πάσχα 2018*